

STANISŁAW MONIUSZKO

# VERBUM NOBILE

Opera w 1 akcie

Libretto – Jan Chęciński

Przedstawienie w ramach  
abonamentów szkolnych

*Program*

---

Premiera 21 października 1963 r.

# VERBUM NOBILE

Verbum Nobile pojawiło się na scenie Teatru Wielkiego w Warszawie w r. 1861 w tradycyjny dzień premier Moniuszkowskich: 1 stycznia.

Verbum Nobile — to słoneczna sielanka, przeniesiona na scenę z życia szlacheckich dworów. Libretto do niej napisał nowy przyjaciel kompozytora, ruchliwy aktor, reżyser i pedagog teatralny, autor pełnych dowcipu dydaktycznych komedii, Jan Chęciński. Stanie się on odtąd głównym librecistą Moniuszki do końca jego życia. Krytyka niezupełnie dobrze zorientowała się w treści opery. Sądono, że jest to tylko pogodny obrazek rodzajowy, podczas kiedy opera miała wyraźne akcenty satyryczne.

Młody panicz, Stanisław, ujrzał na jarmarku w miasteczku uroczą dziewczynę, którą od razu pokochał. Goniąc za nią bryczką uległ wypadkowi — pomocy udzielono mu w sąsiednim dworku. Pokaleczonym młodzieńcem zaopiekowała się młoda paniątka Zuzia, właśnie owa nieznaną z miasteczka. Młodzi się pokochali, ale na przeszkodzie do ich szczęścia stanęło słowo, jakie dał ojciec Zuzi swemu przyjacielowi, Marcinowi Pakule, że odda swą córkę jego synowi. Zjawia się ów przyjaciel, wygłasza słynną „orację“.

Okazuje się, że Stanisław jest synem Marcina, naprawdę nazywa się Michał, a w domu Zuzi występował pod przybranym imieniem. Zdawałoby się więc, że wszystko dobrze się składa i prowadzi do szczęśliwego zakończenia. Jednakże sprawę gmatwa słowo ojca paniątki, który obiecał wprowadzić jej rękę synowi przyjaciela, ale zarazem oświadczył Stanisławowi, że nigdy mu nie da swojej córki. W obu wypadkach rzekło się owo święte verbum nobile — słowo szlacheckie. Jak teraz wybrnąć z zawikłanego położenia? Zuzia, natchniona sprytem zakochanej dziewczyny, tłumaczy ojcu, że słowo dał Stanisławowi — przed sobą zaś ma Michała. Łatwo rzekło się słowo, łatwo pod byle pretekstem się je cofnęło — młodzi się pobrali. Lekkomysłne dawanie słowa i kazuistyczne jego obejście nie przysporzyło chwały staremu szlachcicowi. To była jedna sprawa, którą z dobrotliwym uśmiechem pokazali autorzy, druga zaś — to satyra na zaręczanie par w kolebce, nie licząc się ze skłonnością dojrzałych serc. W tym wypadku wszystko ułożyło się przypadkiem po myśli zakochanych, ale jakże często w życiu bywało inaczej!...

WITOLD RUDZIŃSKI

Przedruk z Polskiego Wydawnictwa Muzycznego — „Stanisław Moniuszko“.

STANISŁAW MONIUSZKO

# VERBUM NOBILE

Opera w 1 akcie.

Libretto: JAN CHEĆCIŃSKI.

Osoby:

Pan Serwacy Łagoda . . . . .	{	ANTONI MAJAK MICHAŁ MARCHUT STANISŁAW MICHOSKI
Zuzia, jego córka . . . . .	{	DELFINA AMBROZIAK JANINA HAMERNIK EWELINA KWAŚNIEWSKA MIROŚŁAWA SZTAJKOWSKA
Pan Marcin Pakuła . . . . .	{	TADEUSZ GAWROŃSKI ZBIGNIEW STUDLER MARIAN WOŹNICZKO
Stanisław (Michał), syn jego . . . . .	{	STANISŁAW HEIMBERGER JERZY JADCZAK EUGENIUSZ NIZIOŁ
Bartłomiej, stary sługa pana Marcina	{	TADEUSZ GAWROŃSKI IGOR MIKULIN RYSZARD NOWALIŃSKI

Wieśniacy, Wieśniaczki

Rzecz dzieje się w XVIII wieku przed dworkiem Pana Serwacego.

Kierownictwo muzyczne—MIECZYŚŁAW WOJCIECHOWSKI

Inscenizacja i reżyseria — ANTONI MAJAK

Scenografia — HALINA KORYTOWSKA

Dyrygenci — MIECZYŚŁAW WOJCIECHOWSKI

MIECZYŚŁAW RYMARCZYK

Asystent reżysera

RYSZARD NOWALIŃSKI

Inspicjent

KAZIMIERZ CYBULSKI

Przygotowanie chóru

MIECZYŚŁAW RYMARCZYK

Przygotowanie solistów

EWA MIKUCKA :: TAMARA SAMUJŁŁO :: RAJMUND AMBROZIAK :: ANDRZEJ  
BACHLEDA

